

04/07/2019

Ο θαυμαστός βίος του Οσίου Αθανασίου του Αθωνίτου

[/ Βίοι Αγίων](#)

Ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος (σ.σ. τιμάται ἀύριο), ὁ ὁποῖος καταγόταν ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα, προέρχονταν ἀπὸ πολὺ εὐσεβῆ καὶ εὐπορῆ οἰκογένεια. Ἡ οἰκογένειά του, τοῦ προσέφερε ὅλα τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια γιὰ τὶς σπουδές του, τὶς ὁποῖες τὶς ὀλοκλήρωσε στὴν Κωνσταντινούπολη.

Ἐκεῖ τοῦ γεννήθηκε μέσα στὴν ψυχὴ του ἡ ἐπιθυμία νὰ γίνεῖ μοναχὸς καὶ νὰ φθάσει στὰ ἄκρα τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν λόγο, πῆγε στὸ ὄρος Κυμινᾶς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅπου βρισκόταν ἕνα μοναστήρι τοῦ ὁποῖου ἡγούμενος ἦταν ὁ Μιχαήλ, ὁ ἐπονομαζόμενος Μαλεῖνος. Ἔτσι ἀνάμεσα στοὺς μοναχοὺς, συγκαταριθμήθηκε καὶ ὁ Ἀθανάσιος.

Στὸ λίγο χρονικὸ διάστημα ποὺ ἦταν στὸ Μοναστήρι, διακρίθηκε γιὰ τὶς ἀρετὲς καὶ γιὰ τὴν ἀσκητικὴ του ζωὴ.

Ἐπειδὴ ὅμως ἔφθασε σὲ ὑψίστα σημεῖα ἀρετῆς καὶ τὸν τιμοῦσαν ὅλοι, ἀποφάσισε νὰ φύγει καὶ πῆγε στὸν Ἄθωνα κοντὰ σὲ ἕνα γέρο ἀσκητὴ ὑπακούοντα σὲ αὐτὸν μὲ μεγάλη ταπεινοφροσύνη.

Ἐν συνεχείᾳ μετὰ ἀπὸ Θεία ἀποκάλυψη, ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πῆγε στὰ ἐνδότερά του Ἁγίου Ὁρους. Ἐκεῖ μετὰ ἀπὸ πολλὰ παρακλήσεις τοῦ αὐτοκράτορα Νικηφόρου Φωκᾶ, μὲ τὸν ὁποῖο γνωρίζονταν, ἔχτισε ἕναν ναὸ πρὸς τιμὴν τῆς Παναγίας.

Ἐπίσης ἔφτιαξε πολλὰ κελιά γιὰ τοὺς μοναχοὺς. Μετὰ λοιπὸν ἀπὸ πολλοὺς κόπους καὶ θυσίες, δημιούργησε τὴν ἱερὰ Μονὴ τῆς Μεγίστης Λαύρας, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἀρχαιότερη μονὴ στὸ Ὅρος καὶ τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου.

Στὴν συνέχεια ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον καὶ μάλιστα κατὰ τρόπο μαρτυρικό. Συγκεκριμένα ὑπῆρχε ἀνάγκη νὰ μετασκευαστεῖ ἡ ὄροφὴ τοῦ Ναοῦ τῆς Μονῆς. Ὁ Ὅσιος, ἂν καὶ σὲ μεγάλη ἡλικία, ἀνέβηκε καὶ αὐτὸς μαζί μὲ ἄλλους ἀδελφοὺς τῆς μονῆς γιὰ νὰ κάνουν τὸ ἔργο. Ἡ ὄροφὴ ὅμως κατέρρευσε καὶ καταπλάκωσε τὸν Ὅσιο μαζί μὲ τοὺς υπόλοιπους ἀδελφοὺς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν ἐν σαρκὶ ζωὴν σου κατεπλάγησαν, Ἀγγέλων τάγματα, πῶς μετὰ σώματος, πρὸς ἀοράτους συμπλοκάς, ἐχώρησας ἀοίδιμε, καὶ κατετραυμάτισας τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας· ὅθεν Ἀθανάσιε, ὁ Χριστὸς σε ἠμείψατο πλουσίαις δωρεαῖς. Διὸ Πάτερ πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τὸν ὑπέρλαμπρον λύχνον τὸν ἐν Ἄθῳ ἐκλάψαντα, τῆς ἀθανασίας τῆς αἴγλης διὰ βίου λαμπρότητος, τῆς πράξεως τὸν ὄρον τὸν σαφῆ, τὴν στήλην τῶν λαμπρῶν θεωριῶν, Ἀθανάσιον ὑμνήσωμεν, τὸν κλεινόν, ἀπὸ ψυχῆς κραυγάζοντες· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ φωταυγοῦντι διὰ σοῦ, τοῦ Ὁρους τὰ συστήματα.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Χριστοῦ τὸ ζυγόν, λαβὼν Ἀθανάσιε, καὶ σοῦ τὸν σταυρόν, ἐπ' ὤμων ἀράμενος,
μιμητῆς πανάριστος, τῶν αὐτοῦ παθημάτων γέγονας, κοινωνός τε τῆς δόξης
αὐτοῦ, τῆς θείας μετέχων καὶ ἀλήκτου τρυφῆς.

Ἔτερον κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Ὡς τῶν Ὁσίων κοινωνὸν καὶ τύπον ἄριστον

Καὶ τῶν ἐν Ἄθῳ ὁδηγὸν καὶ προεξάρχοντα

Ἄνυμνοῦμέν σε οἱ δοῦλοί σου, θεοφόρε.

Ἄλλ' ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Κύριον

Ἐκ ποικίλων συμφορῶν ἡμᾶς ἀπάλλαξον

Τοὺς βοῶντάς σοι· Χαίροις Πάτερ Ἀθανάσιε.

Μεγαλυνάριον.

Τὸν τῆς ἡσυχίας θεῖον πυρσόν, καὶ τῶν ἐν τῷ Ἄθῳ, Μοναζόντων καθηγητὴν, τὸν
τὰς πανουργίας, ἐχθροῦ νενικηκότα, ὑμνήσωμεν συμφώνως, νῦν Ἀθανάσιον.